

Lilac

暖荷 หน้าบเหอ เขียน
มกรา หน้าฝน แปล
三顆俗頭 วาด

ฉันนั้นผูก
กับ
หัวใจ
ในวันสิ้นโลก 1

末世重生之重归于郝

ฉันนั้น กับหัวใจ ในวันสิ้นโลก 1

末世重生之重归于郝

หน่วนเหอ 暖荷

เขียน

มกรา หน้าฝน

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

 @Lilac.Novel

 @Lilac_Novel

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

ทางสำนักพิมพ์จะรับเปลี่ยนหนังสือกรณีที่เกิดการชำรุดจากกระบวนการพิมพ์
เช่น หน้ากระดาษฉีกขาด จำนวนหน้าไม่ครบ หน้าซ้ำ หน้ากระดาษกลับหัว เบือนหมึก
ตัวหนังสือขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการอ่าน
โดยส่งหนังสือมาเปลี่ยนได้ที่ ฝ่ายการตลาดหนังสือเล่ม (เคลมหนังสือ)
บริษัทอมรินทร์ คอเปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ amarinbooks หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

‘คนเรามักจะมองเห็นคุณค่าของสิ่งที่มีอยู่ ต่อเมื่อเราได้สูญเสียสิ่งนั้นไปแล้ว’ คงไม่มีใครเข้าใจประโยคนี้ดีเท่า ‘เฮ่อจือจิ้ง’ เพราะในวันที่โลกล่มสลาย ในวันที่ถูกทรยศหักหลัง ในวันที่สูญเสียของสำคัญ เขายังมี ‘ฟางห่าว’ อยู่เคียงข้างเสมอ แต่เฮ่อจือจิ้งไม่อาจรักษาอีกฝ่ายเอาไว้ได้...

สิ่งที่ยากกว่าการ ‘ล้ม’ ก็คือ ‘ลุก’ เมื่อได้โอกาสให้แก้ตัว ก็ต้องทำให้ดีกว่าเดิม นอกจากการแก้ไขความผิดพลาดในอดีต (ที่มีอยู่หลายเรื่องเหลือเกิน) แล้ว เฮ่อจือจิ้งก็ต้องวางแผนปรับตัวกับ ‘โลกใหม่’ ที่เต็มไปด้วยภัยอันตรายสุดหยิ่งรู้ ทั้งพลังพิเศษรูปแบบต่างๆ ที่ต้องหัดใช้งาน ทั้งมนุษยมากมายที่ต้องต่อสู้รับมือ และระบบสังคมใหม่ที่พยายามเอาตัวรอดในแบบของตนเอง

แต่ไม่ว่าจะยากเย็นแค่ไหน เฮ่อจือจิ้งก็จะทำเต็มที่เพื่อให้ตนมีชีวิตรอดไปพร้อมกับฟางห่าวผู้เป็น ‘รักสุดท้าย’ ให้ได้!

ในเส้นทางต่อเนื่อง 4 เล่มจบนี้ มาร่วมเอาใจช่วยสองนักสู้ให้มีทริปอันนี้มนที่แสนหวานและเต็มไปด้วยความหวังไปพร้อมกันนะคะ

ด้วยรัก

Lilac

ความตาย

“ฟางห่าว...ฟางห่าว! นายทนนอีกหน่อยนะ อย่าหลับ...อย่าหลับสิ!”
มือสองข้างของเฮ้อจื่อจิ้งสั่นเทาขณะพันผ้าพันแผลในมือไปเรื่อย ๆ แต่ไม่ว่า
จะพันอีกสักเท่าไรก็ไม่อาจห้ามเลือดที่ไหลออกมาจากรูโหว่ขนาดใหญ่บน
หน้าอกของฟางห่าวได้เลย

ทำไมกัน ทำไม! ถ้าก่อนหน้านี้ฟางห่าวไม่ใช่พลังพิเศษรักษาเฮ้อจื่อจิ้ง
ที่ขาหัก ก็คงไม่ผลาญพลังจิตจนหมดถึงขั้นช่วยเหลือตัวเองไม่ได้แบบนี้...

ผ่านมาสัปดาห์แล้วที่คนรักหักหลังเฮ้อจื่อจิ้ง และคนที่อยู่เคียงข้าง
ตนมาโดยตลอดก็เหลือเพียงฟางห่าวคนเดียวเท่านั้น เฮ้อจื่อจิ้งกำหมัดทุบ
พื้นแรง ๆ อย่างอัดอั้นตันใจ ไม่ว่าจะถูกคนไล่ฆ่า ถูกคนรักหักหลัง หรือถูก
ญาติที่อยู่ทึบเดียวกันขโมยของสำคัญไป เขาก็ทำเป็นไม่สนใจได้ แต่ตอนนี้
เมื่อฟางห่าวเอาตัวมาขวาง รับการโจมตีแทนตน เฮ้อจื่อจิ้งกลับไม่มีปัญญา
แม้แต่จะห้ามเลือดให้คนตรงหน้า!

กำไล...หากกำไลไม่ถูกขโมยไปละก็ ในนั้นมียามมากมายที่จะช่วย
รักษาได้!

แม่งเฮ้ย! ขโมยที่พึ่งเดียวที่มีไปแล้วแท้ ๆ ทำไมยังไม่ยอมเลิกરાอีก
จะเอาถึงตายให้ได้เลยรึอะไร!

แววตาของฟางห่าวในอ้อมแขนเริ่มเลือนลอย ความเจ็บปวดแสนสาหัส
ที่หน้าอกทำให้เขาแทบจะส่งเสียงออกมาไม่ได้ ทว่าดวงตากลับยังสดใส แผ่

ไปด้วยความคาดหวังรอคอย ใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้ม ดูคล้ายมีความสุข
เจืออยู่เสี้ยวหนึ่งด้วยซ้ำ ไม่รู้สึกสิ้นหวังต่อความตายที่กำลังย่างกรายเข้ามา
เลยแม้แต่น้อย

เมื่อเห็นว่าฟางห่าวคล้ายอยากจะทำอะไรบางอย่าง เธอจ้องจ้องรีบ
โหม่งตัวลงไปใกล้ริมฝีปากของอีกฝ่าย

“ต้นพุทธาน...ข้างสนามกีฬา...ที่โรงเรียนมัธยมเมือง...หมายเลขเจ็ด...
เมื่อหก...ปีก่อน...รุ่น...รุ่นพี่...เฮ้อ...” เสียงของเขาแผ่วลงเรื่อย ๆ ก่อนจะ
ขาดหายไป ฟางห่าวผินยกมือขึ้น ทันทีที่สัมผัสโดนแก้มของเธอจ้อง
ก็ร่วงตกลงทันที

เธอจ้องจ้องรู้สึกได้ว่าร่างในอ้อมแขนเบาลง ก่อนจะนิ่งไป

ตายแล้ว...ฟางห่าวตายแล้ว

เด็กหนุ่มคนที่วิ่งหนีเอาชีวิตรอดมาจากเขตที่อยู่อาศัยเดียวกันกับตน
ตั้งแต่ยุควันสิ้นโลกมาเยือน ได้จากไปแล้วเช่นนี้เอง

ในยุควันสิ้นโลก เธอจ้องจ้องเห็นคนตายมาแล้วมากมาย ส่วนใหญ่
อยู่ในสภาพแขนขาขาดวิน ร่างกายพิกลพิการ และที่สยงยิ่งกว่าก็คือพวก
ซอมบี้ที่สมองไหลย่อย ไร้ลากดิน บางคนโชคดีหน่อยก็ถูกรุมทิ้งทั้งเป็น
จนเหลือแต่กระดูกจึงไม่กลายเป็นซอมบี้

แต่เมื่อมองเด็กหนุ่มที่อายุน้อยกว่าเธอสองปีในอ้อมแขน เธอจ้องจ้อง
กลับรู้สึกได้ถึงความรักสับสนและหวาดกลัวขนาดนี้เป็นครั้งแรก

รุ่นพี่ รุ่นพี่เฮ้อ...

“กรร...” เสียงคำรามต่ำ ๆ ดังมาจากข้างตัวแต่เธอจ้องจ้องไม่รับรู้เลย
สักนิด เขาเหม่อมองใบหน้าเปื้อนยิ้มของเด็กหนุ่มในอ้อมแขน จำได้ว่า
ตอนที่พบกับฟางห่าวครั้งแรกในเขตที่อยู่อาศัย บนใบหน้าขาวเนียนที่ดู
สุขภาพเรียบร้อยนี้กลับประดับด้วยดวงตากกลมโตที่ทอประกายสุกใสคู่หนึ่ง
เมื่อรวมกับลักยิ้มด้านซ้ายที่จะเผยออกมาเมื่ออีกฝ่ายยกยิ้ม ก็ทำให้เขา
ประทับใจไม่น้อย พุดในฐานะผู้ชายคนหนึ่ง ฟางห่าวดูอ่อนหวานบอบบาง
เกินไปสักหน่อย ทั้งยังให้ความรู้สึกคุ้นเคยอยู่เสี้ยวหนึ่งจนทำให้เขาใจเต้น
โครมครามอีกต่างหาก

จู่ๆ โหล่ของเขาก็เจ็บแปลบอย่างรุนแรง เธอจ้องจ้องหันไปมองด้วยสายตาเหม่อลอยก็พบว่า มีหัวขอมบี้สภาพน่าเกลียดน่ากลัวกำลังกัดโหล่เขาอยู่อย่างตะกละตะกลาม

ความโกรธพรั่งพล่านขึ้นมาทันที เธอจ้องจ้องเหวี่ยงหมัดต่อยขอมบี้ตัวนั้นด้วยความโมโห

เธอจ้องจ้องเป็นแค่คนธรรมดาคนหนึ่ง เมื่อเข้าสู่ควันลันโลก เขาไม่เหมือนลูกรักของพระเจ้าพวกนั้นที่ใช้ขึ้นสูงแล้วต้นมามีพลังพิเศษไม่เพียงเท่านั้น เขายังมีใช้ต่ำๆ ประมาณสองชั่วโมงแทบทุกคืน นั่นเป็นช่วงเวลาที่เขาประมาทและอันตรายที่สุดของเขา และเป็นช่วงที่พละกำลังตกต่ำถึงขีดสุดของวันด้วย

ที่เลวร้ายที่สุดก็คือ หลังเป็นไข้ แม้เวลาจะผ่านไปถึงสิบชั่วโมง ร่างกายก็ยังไร้เรี่ยวแรงอยู่เหมือนเดิม

เธอจ้องจ้องรู้ตัวว่าเป็นสาเหตุสำคัญที่สุดที่ทำให้ผู้ชายคนนั้นหักหลังตน หมอนั่นขโมยกำลังของเขาแล้วหนีไปหาพวกผู้มีพลังพิเศษที่แข็งแกร่ง นอกจากรูปปลั๊กอินที่ล่อตาล่อใจและพลังพิเศษอันโดดเด่นของฝ่ายตรงข้ามแล้ว ร่างกายที่อ่อนแอกว่าคนทั่วไปของเธอจ้องจ้องคงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้คนคนนั้นตัดสินใจทรยศ

เมื่อได้สติกลับมา ภาพเหตุการณ์เบื้องหน้าก็ทำให้เธอจ้องจ้องตกตะลึงจนลืมนึกกำปั้นลง เขาเห็นอะไรนะหรือ ขอมบี้ตัวนั้นถูกตนต่อยจนหน้ายุบ ก่อนกระเด็นหมุนคว้างลอยออกไป!

นี่คือพลังพิเศษสายกายอย่างนั้นหรือ?!

เธอจ้องจ้องก็มอมหมัดของตัวเองที่กำลังเรืองแสงสีทองจางๆ ไม่สิ ไม่ใช่ ครึ่งปีมานี้พวกผู้มีพลังพิเศษสายกายที่เคยเจอ ไม่เคยเห็นหมัดใครแปลงแสงสีทองแบบนี้สักคน

ขอมบี้อีกตัวคารมแล้วพุ่งเข้ามา เธอจ้องจ้องเกร็งร่างโดยไม่รู้ตัว ทันใดนั้นพายุลูกหนึ่งพลันก่อตัวขึ้นจากจุดที่เขายืนอยู่ ก่อนพัดกระหน่ำกวาดขอมบี้หลายตัวที่กำลังวิ่งเข้ามาให้ปลิวออกไปกระแทกผนังโกดังรอบทิศในทันที

ครั้งนี้ขำมันใจ นี่เป็นพลังพิเศษธาตุลมไม่ผิดแน่!

แต่ว่า...

จู่ๆ เยื่อจี้จิ้งก็หัวเราะดังลั่น เขาหัวเราะจนน้ำตาเล็ด ไม่แยแสความเจ็บปวดบนไหล่แต่อย่างใด เพียงกอดร่างเด็กหนุ่มที่จากไปในอ้อมแขนตนแน่นพลางหัวเราะจนตัวลั่นเทิ้ม

พลังพิเศษนั้นหรือ พลังพิเศษที่มาช้ากว่าคนอื่นตั้งครึ่งปี ไม่ว่าระดับเริ่มต้นจะทรงพลังแค่ไหน แต่ตอนนี้จะยังมีประโยชน์อะไรอีก?!

เขาโดนกัดแล้ว! ต่อให้เป็นผู้มีพลังพิเศษ หากถูกกัดแล้วไม่ได้รับการช่วยเหลือจากผู้มีพลังรักษาอย่างทันท่วงทีละก็ สุดท้ายก็ต้องลงเอยกลายเป็นซอมบี้เหมือนกัน!

พายุรอบกายทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ซอมบี้ที่ไต่กลืนต่างคำรามลั่น ก่อนกรูเข้ามารวมตัวกันมากขึ้นเรื่อย ๆ...

“ไหนลองว่ามาซิ ทำไมถึงยังเข้าไปไม่ได้” ชายหน้าตาหล่อเหลาคนหนึ่ง ค้อมเอวลงเล็กน้อย เซยกางเขียวเล็กของเด็กหนุ่มที่ล้มกองอยู่กับพื้นให้เงยขึ้นมา

คนที่นอนอยู่บนพื้นดูแล้วอายุไม่เก็นยี่สิบปี ร่างกายผอมบาง ไหล่ข้างหนึ่งโผล่ออกมาจากเสื้อเชิ้ตที่ปลดกระดุมเปิดออกกว้าง เผยให้เห็นผิวขาวซีดไร้สีเลือด เสื้อผ้าและผมเผ้าที่ยุ่งเหยิงเล็กน้อยขับให้เด็กหนุ่มคนนี้ดูยั่วชวนไม่หยอก น่าเสียดายที่เครื่องสำอางหนาหนกบนใบหน้าทำให้มองไม่เห็นรูปลักษณ์ที่แท้จริงของเขา

“อัล...อัลเลน จริง ๆ นะ...เป็นก่าไลวงนี่จริง ๆ...” ดวงตาคมด้วยอาย-ไลเนอร์พลันเบิกกว้าง รูม่านตาขยายใหญ่ด้วยความตื่นตระหนก เด็กหนุ่มรีบคว้ามืออัลเลนไว้ “เขาตายแล้วจริง ๆ ไช้ไหม?! ไม่ใช่แล้วยังอยู่หรอကဲ!”

อัลเลนหรีตาลงเล็กน้อย แวแวเย็นเยียบวาบผ่านพาให้คนชนลุกชู “ก็ต้องตายแล้วสิ! ศพถูกซอมบี้ฉีกทิ้งไม่เหลือชิ้นดีแบบนั้น คงกลายเป็นซอมบี้ไม่ได้ด้วยซ้ำ...” เขาเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนพูดต่อด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ “หรือว่า หมอนั่นเป็นแค่ผู้มีพลังพิเศษหัวงมิต ไม่ได้มีอะไร

เกี่ยวข้องกับกำไลวงนี้เลย?”

“ไม่! จะเป็นไปได้ยังไง!” เด็กหนุ่มกริตร้องเสียงแหลมอย่างควบคุมอารมณ์ไม่ได้ “ตั้งแต่วันสิ้นโลกมาเมื่อสามเดือนก่อน ผมอยู่ในนั้นแทบจะทุกวัน! ที่นั่นมีภูเขา แม่น้ำ ทำการเกษตรได้ ต่างจากผู้มีพลังพิเศษห้วงมิติคนอื่น ๆ โดยสิ้นเชิง! เขาเป็นคนบอกผมเองว่าในกำไลวงนี้มีห้วงมิติอยู่ตั้งแต่ก่อนเกิดวิฤตวันสิ้นโลกด้วยซ้ำ!”

“ใครจะไปรู้ บางทีหมอนั่นอาจจะแค่ล้อเล่นกับนายก็ได้ หรือไม่ก็... เป็นนายเองที่กำลังโกหกอยู่หรือเปล่า” อัลเลนยึดตัวขึ้น สะบัดมือที่ตึงแขนเสื้อเขาออกอย่างแรง จ้องคนตรงหน้าเขม็ง ใครจะรู้ว่าหลังจากผู้ชายคนนั้นครอบครองพลังพิเศษห้วงมิติแล้วตั้งใจเล่นตลกกับเด็กหนุ่มหรือเปล่า ถ้าเด็กนี้ไม่ได้สาบานว่าตนเคยเข้าไปในห้วงมิตินั้น และเดิมทีห้วงมิติของผู้มีพลังพิเศษสายนี้จะไม่สามารถให้คนเข้าไปได้ละก็ เขาจะไปเชื่อคำพูดนั้นได้อย่างไร?

เด็กหนุ่มตัวลั่น บางที...บางทีเฮ้อจ้อจ้ออาจจะพูดจาเลอะเทอะจริง ๆ ก็ได้? หรือว่ามิติที่ตนเคยเข้าไปอยู่เกือบสามเดือนนั้นจะเป็นของชั้นอื่นบนตัว ไม่ใช่กำไลวงนี้?

ไม่! ไม่ได้! เขาทรยศเฮ้อจ้อจ้อไปแล้ว หักหลังแพนเก่าแล้วยังหอบเอาของสำคัญมาอยู่กับผู้ชายคนใหม่ แต่ไหนแต่ไรข้างกายอัลเลนไม่เคยขาดแคลนหนุ่มหล่อสาวสวย หากเขาไม่ได้ล่วงรู้ข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับห้วงมิตินี้ ชายคนนี้นคงไม่มีวันชายตามองตนแบบนี้แน่!

เขากระซอกกำไลไป แล้วคว้ามิตมากริดเนื้อจนเลือดทะลักรินรดลงบนกำไล แต่กลับไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองใด ๆ เกิดขึ้นแม้แต่หน่อย...

“เป็นไปได้ ไม่ได้! เป็นไปได้ไม่ได้! ต้องทำผิดวิธีแน่ ต้องมีวิธีอื่นอีกแน่ๆ!”

อัลเลนมองชายหนุ่มที่ใกล้บ้าเต็มทีด้วยความพิศวง เดิมทีตนตั้งใจจะดึงผู้มีพลังพิเศษห้วงมิติคนนั้นมาเข้าทีมอยู่แล้ว แต่เป็นเพราะไอ้โง่นี้เขาถึงได้ตัดสินใจฆ่าชิงทรัพย์จนสูญเสียผู้มีพลังพิเศษรักษาที่หาได้ยากไปอีกคน!

ไอ้สวะนี้ไม่มีพลังพิเศษไม่พอ หลังจากล้างเครื่องลำอาจออกแล้ว

ความงามก็ลดลงไปถึงสามสี่ส่วน ตอนนี้อย่างงทำให้เขาสูญเสียผู้มีพลังพิเศษ
อันล้ำค่าไปถึงสองคนติด...

“อัลเลน” ผู้หญิงหน้าตาธรรมดาคนหนึ่งเดินเข้ามา เหลือบมอง
เด็กหนุ่มที่นั่งคุกเข่าอยู่บนพื้นพร้อมเลือดเประอะเต็มมือด้วยสายตาดูแคลน
ก่อนขยับเข้าไปชิดตัวอัลเลน “ตอนที่ฉันหนีออกจากเมืองเจฟพร้อมกับพวก
ลูกพี่ลูกน้อง ฉันเห็นเขาแอบหยดเลือดลงไปบนกำไลนี้...และคนที่หายตัวไป
จากบนรถก็เป็นเขาทุกคร้งนี้แหละ หัวมิตินั้นตอนนี้จะอยู่ในมือใครก็ยังไม่
แน่หรอก”

อัลเลนเลิกคิ้วทำให้เครื่องหน้าทีผสมผสานกันหลายเชื้อชาตินั้นยังดู
หล่อเหลาขึ้น เขารู้ว่านี้อาจเป็นแค่ลูกไม้เล็ก ๆ ของผู้หญิงคนนีที่ต้อการย่วย
ให้แตกคอ แต่ถึงอย่างนั้น อย่างน้อยเธอก็ครอบครองพลังพิเศษธาตุพิช
ที่หาได้ยาก แต่หมอนี้...

“ไต้จวิน นายมีอะไรจะพูดอีกไหม”

เด็กหนุ่มไต้ยินดังนั้นก็เงยหน้าขึ้นถลิ่งตามองผู้หญิงคนนั้นด้วยสีหน้า
ไม่แยงเชื่อ “สวี่ลี่!”

สวี่ลี่เลิกคิ้วอย่างไต้ใจก่อนจะคล่องแขนอัลเลนเอาไว้ “ญาติผู้พี่
ของฉันทูกนายฆ่าตาย ในเมื่อเขา...เคยชอบนายมาก งั้นนายก็ลงไปอยู่
เป็นเพื่อนเขาแล้วกัน”

อัลเลนเตะกำไลเป็อนเลือดอันนั้นกระเด็นไป ก่อนหันหลังเดินจากไป
คนสองคนที่ยืนอยู่มุมห้องก็เดินเข้ามาเสียบ ๆ ไม่นานเสียงป็นก็ดังขึ้นนัดหนึ่ง

ห้วงมิติที่หายไปและหวนคืน

ภาพเหตุการณ์ในความทรงจำยังชัดเจน แต่ขณะเดียวกันก็เลื่อนรางพร่ามัวมระลึกรถึง

ที่ข้างสนามกีฬาของโรงเรียนมัธยมเมื่อราว ๆ หกเจ็ดปีก่อนมีต้นพุทตานที่ออกดอกบานสะพรั่ง ส่งกลิ่นหอมจาง ๆ ออกมาเป็นระยะ เคล้าเสียงหัวเราะพูดคุยของพวกเขาเด็กนักเรียนดังแว่วมาจากที่ไกล ๆ

เฮ่อจื่อจิ่ง นักเรียน ม.6 ที่กำลังจะจบการศึกษายืนอยู่ใต้ต้นพุทตานมองคนที่ก้มหน้าดูอยู่เบื้องหน้าด้วยความแปลกใจ

เด็กคนนั้นเป็นนักเรียน ม.4 ที่เฮ่อจื่อจิ่งไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับเขามากนัก แต่การเดินสวนกันไม่กี่ครั้งในโรงเรียนกลับฝังลึกในใจเป็นพิเศษ

ภาพจำไม่กี่อย่างของเด็กคนนั้นก็คือ เขา...งดงาม

ใช่แล้ว งดงาม สำหรับผู้ชายแล้วเขาดูบอบบางไปสักหน่อย ทั้งยังมีดวงตากลมโต หางตาเฉียวราวกับแมว เวลายิ้มจะมีลักยิ้มน้อย ๆ ปรากฏอยู่ตรงมุมปากซ้าย พุดตามตรง ในความทรงจำของเฮ่อจื่อจิ่ง อย่างว่าแต่ผู้ชายเลย กระทั่งนักเรียนหญิงในโรงเรียนก็ยังไม่มีการหน้าตาดีเท่าเด็กคนนี้

เขาจะลืมได้ยังไงกัน เขาลืมไปได้ยังไง

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตของเฮ่อจื่อจิ่งที่ได้รับจดหมายรักจากรุ่นน้องอีกทั้งยังเป็น...ผู้ชาย

เฮ่อจื่อจิ่งจำไม่ได้ว่าตอนนั้นทั้งคู่พูดคุยอะไรกันบ้าง ไม่ทันได้ถามชื่อ

อีกฝ่ายเลยด้วยซ้ำ เพราะหลังจากเด็กคนนั้นเอ่ยอย่างประหม่าว่าเป็นคนส่งจดหมายรักให้ บอกว่าชอบเขา พวกเพื่อนตัวดีของเฮ้อจื่อจิ้งก็กระโดดออกมาขัดจังหวะเสียก่อน

เมื่อเช้าเจ้าพวกนั้นเจอจดหมายรักในล็อกเกอร์ของเฮ้อจื่อจิ้ง หลังจากแย่งมาเปิดอ่านจึงล่วงรู้เวลาและสถานที่นัดหมาย แต่ที่ทำให้ตกตะลึงระคนผิดหวังก็คือ ลายมือบรรจงบนจดหมายรักนั้นกลับเป็นลายมือของผู้ชาย

พอมีเพื่อนสารเลวพวกนั้นมาคอยสังเกตการณ์ เฮ้อจื่อจิ้งจะกล้าตอบรับได้ยังไง ก่อนหน้านั้นเขาไม่เคยคิดเลยด้วยซ้ำว่าจะมีเด็กผู้ชายมาชอบ

ตอนนี้พอมาคิด ๆ ดูแล้ว เหมือนจะจำได้เพียงใบหน้าซีดเผือดของเด็กคนนั้นกับแผ่นหลังผอมบางที่พุดจบกก็แผ่นแนบไปทันที

มิน่าล่ะ ตอนที่เขาเจอฟางท่าวในเซตที่อยู่อาศัยจึงมักรู้สึกคุ้นหน้าอยู่บ่อย ๆ และทุกครั้งที่เขาเจอ ฟางท่าวก็อีกฝ่ายมองมาจึงดูราวกับซ่อนความนัยบางอย่างเอาไว้อยู่เสมอ

ตอนนั้นเฮ้อจื่อจิ้งยังเข้าใจว่าเป็นเพราะฟางท่าวดูคล้ายกับไต้จวินคนรักของเขา จึงทำให้ตนพลอยให้ความสนใจ

ฟางท่าวยังจำเขาได้ ส่วนเขาน่ะเหรอ เขาเองก็ไม่เคยลืมว่าครั้งหนึ่งไต้จวินพุดตานข้างสนามกีฬาในปีนั้น เคยมีเด็กผู้ชายมาสารภาพรักกับตนเหมือนกัน

หลังจากเหตุการณ์ครั้งนั้นเฮ้อจื่อจิ้งถึงได้ฉุกคิดว่า เขาเหมือนจะไม่สนใจผู้หญิงเลยจริง ๆ กลับเป็นเพศเดียวกันมากกว่าที่สามารถดึงดูดความสนใจจากเขาได้

แต่พอเข้ามาวิทยาลัย กลับไม่มีผู้ชายคนไหนที่ทำให้เขาสนใจได้ในทันทีเหมือนรุ่นน้องคนนั้น เวลาผ่านไปหลายปีเขาก็ยังจำภาพนั้นได้ ตอนที่ฟางท่าวเงยหน้าขึ้นมา นัยน์ตาแมวกกลมโตคู่ นั้นจ้องมองเขาด้วยความเสียใจ จนกระทั่งได้เจอไต้จวิน เด็กหนุ่มที่มีดวงตาเหมือนแมวเช่นเดียวกัน เพียงแต่ตาของเขาเรียวเล็กกว่าฟางท่าว เมื่อเทียบกับความรู้สึกที่ฟางท่าวมอบให้ ไต้จวินกลับดูธรรมดากว่าเดิม

มาลองคิดดูอีกครั้งในตอนนี เหมือนจะเป็นเพราะดวงตาคู่นั้นที่ดูคล้าย

ฟางห่าว จึงทำให้เขาสนใจและเข้าไปทำความรู้จักได้จริง ที่น่าขันก็คือ เมื่อได้เจอฟางห่าวอีกครั้ง เขากลับนึกไม่ออกว่าคนคนนี้เป็นเด็กหนุ่มที่มาสารภาพรักกับตนได้ตั้งแต่ต้นพุทธศตวรรษที่ 6...

แต่ตอนนี้ฟางห่าวตายแล้ว เขาเองก็...ตายแล้ว...เหมือนกัน?

“ฉันตายแล้วนั่นหรือ”

เฮ่อจื่อจิ่งมองมือที่ไร้รอยขีดข่วนของตนด้วยความสับสนมึนงง บนข้อมื่อยังมีกำไลไม้จันทร์แดงที่คุนย่าสวมให้เองกับมือก่อนจะจากโลกนี้ไป... เดียวก่อน กำไลเหรอ?!

เฮ่อจื่อจิ่งดึงตัวลุกขึ้นนั่งทันที สองตาจับจ้องไปยังสองมือตรงหน้าตน ก่อนเป็นอย่างแรก แล้วจึงจับกำไลบนข้อมื่อย้ายไว้แน่น

สัมผัสแข็งๆ ในมือบอกว่ากำไลวงนี้เป็นของจริงไม่ผิดแน่!

“ฟางห่าว?!” เขารับหันขวับไปมองรอบๆ เฟอ์ริเจอร์ที่ดูคุ้นตา ผ้าม่านที่คุ้นเคย หรือการตกแต่งที่คุ้นชิน ทั้งหมดนี้ล้วนดูอบอุ่นเหมือนบ้าน แถมนบนตัวเขาก็ไม่มีรอยแผลชอมบักกัด ข้างกายยังไร้ศพของฟางห่าวด้วย...

ทันใดนั้นเสียงเพลงคุ้นหูก็ดังขึ้น โทรศัพท์มือถือ...ใช่แล้ว นี่เป็นเสียงริงโทนที่เขาเคยใช้ก่อนวันสิ้นโลก!

เฮ่อจื่อจิ่งควานหาโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนหัวเตียง เขาไม่คิดจะรับสาย แต่เลื่อนแถบเมนูบนหน้าจอลงมาดูวันที่ก่อนหนึ่งอิงไปทันที [วันที่ 13 กุมภาพันธ์ 20XX]

13 กุมภาพันธ์...ครึ่งปีก่อน? ครึ่งเดือนก่อนเกิดวันสิ้นโลกนั่นหรือ?!

เสียงริงโทนเงียบไปเมื่อไม่มีใครรับสาย เฮ่อจื่อจิ่งเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าต่างด้วยความสับสน มองไปเห็นภาพผู้คนสัญจรกันขวักไขว่ในเขตที่อยู่อาศัย บรรยากาศสงบสุข ไม่มีความวุ่นวายโกลาหลของวิกฤตวันสิ้นโลก แม้แต่น้อย สุดท้ายเฮ่อจื่อจิ่งก็เชื่อ...ว่าตัวเองคงจะย้อนเวลากลับมาจริง ๆ กลับมาเมื่อครึ่งปีก่อน ก่อนวันสิ้นโลกจะเริ่มขึ้น

มือขวากุมกำไลบนข้อมื่อย้ายแน่น เฮ่อจื่อจิ่งมองอักษรสามตัวที่สลักไว้บนลูกประคำ ก่อนค่อยๆ หลับตาลงพร้อมกับเอ่ยในใจว่า ‘เข้าไป’

อากาศรอบด้านอบอุ่นขึ้นในพริบตา ไม่ได้ยินเสียงหัวเราะของพวกเขา

เด็ก ๆ ในเขตที่อยู่อาศัยแหว่มาจากนอกหน้าต่างอีก มีเพียงเสียงลำธารและเสียงน้ำตกไหลรินแผ่วเบาเท่านั้น ที่นี่คือห้วงมิติของเขาไม่ผิดแน่ ห้วงมิติที่ชาติก่อนถูกไต่จวินขโมยไปมอบให้ที่พึ่งใหม่ของตัวเอง ตอนนี้นั้นหวนกลับมาอยู่ในมือเขาอีกครั้ง

ไต่จวินรู้จักห้วงมิตินี้ ฟางห่าวก็เช่นกัน แม้คนในที่นี้จะไม่รู้ความลับของกำไลวงนี้ แต่พวกเขาก็รู้ว่าเฮ่อจื่อจิ้งคือผู้มีพลังพิเศษห้วงมิติ เมื่อไต่จวินรู้เรื่องห้วงมิติที่หน้าอัศจรรย์นี้ก็ไม่ยอมใช้ชีวิตอยู่ข้างนอกอีก เอาแต่ซุกอยู่ในห้วงมิติทั้งวันไม่ยอมออกมา

จนเมื่อติดตามขบวนรถมายังเมืองเอ และพบว่านักแสดงที่ชอบได้กลายเป็นหัวหน้ากลุ่มผู้ทรงอิทธิพลไปแล้ว เขาถึงออกจากห้วงมิติมาใช้ชีวิตตอนกลางวันอยู่ในฐานที่มั่นเมืองเอ ตอนที่เฮ่อจื่อจิ้งไม่อยู่บ้าน ไต่จวินจะแอบเข้าไปหยิบข้าวของจากห้วงมิติไปประเคนพ่อเทพบุตรคนนั้น

ส่วนฟางห่าว เขาไม่เคยเล่าเรื่องห้วงมิติให้ฟังเลย แต่ตลอดทางที่มุ่งหน้าขึ้นเหนือ ไต่จวินเอาแต่ซ่อนตัวอยู่ในห้วงมิติทั้งวันไม่เห็นแม้แต่เงา ขนาดผู้หญิงโลภมากจนเป็นสันดานอย่างสวีลีสี่ที่คอยแอบฟังแอบดูมาตลอด ยังพอเดาได้ว่าต้องมีความลับอะไรกันแน่ ๆ แล้วนับประสาอะไรกับฟางห่าวที่สนิทกับเขามาก ๆ ทว่าฟางห่าวกลับไม่เคยถามสักคำ ถึงต่อมาเขาจะถูกคนจากกลุ่มโอเวอร์ลอร์ดตามไล่ล่า ฟางห่าวก็ยังติดตามอยู่ข้างกายเขาเงียบ ๆ ไม่เอ่ยถามอะไรสักคำ มิหนำซ้ำยังเชื่อมั่นในตัวเขาอย่างไม่มีเงื่อนไข คอยให้การสนับสนุนและอยู่เคียงข้างมาโดยตลอด

แรกเริ่มเขายังไม่เข้าใจว่าฟางห่าวทำไปเพื่ออะไร จึงมองเขาเป็นคู่หูผู้ซื่อสัตย์เท่านั้น ทว่าตอนนี้...

ที่สนามกีฬาตอน ม.6 จดหมายรักฉบับนั้น...

ใครจะเชื่อว่าผ่านมาแล้วหกเจ็ดปี ความรู้สึกในตอนนั้นกลับยังไม่แปรเปลี่ยน ถึงขนาดทำให้เด็กหนุ่มคนหนึ่งยอมสละชีวิต

เฮ่อจื่อจิ้งพรวดพราดใจหายเหี้ยมดก่อนมองห้วงมิติที่พื้นที่ภายในยังว่างเปล่า ไม่ว่าจะเป็นชายคนนั้นหรือฟางห่าว ต่างก็ไม่ว่าห้วงมิตินี้เปิดใช้งานอย่างไร

โดยทั่วไปพวกห้วงมิติต่าง ๆ ในนิยายล้วนใช้หยดเลือดของเจ้าของในการเปิด เชื้อจี้จิ้งเองก็เคยแอบเห็นว่าญาติพี่น้องอย่างสวีลี่ฉวนยั้งหวะตอนที่เขาไม่ทันระวังเอาเลือดมาทาลงบนกำไลของเขา เพราะเธออะใจว่าได้จีวิตน้มักหายตัวไปบ่อย ๆ จึงได้ลงมือทดสอบดู

เขาจับตัวอักษร ‘เชื้อจี้จิ้ง’ ทั้งสามตัวบนลูกประกาศที่เหมือนจะสลักเอาไว้มานานแล้ว ตัวอักษรสามตัวนี้เกิดจากการฝึกแกะตราประทับเป็นงานอดิเรก คืบก่อนเขาเกิดนึกครึ้มจึงสลักชื่อตัวเองแบบอักษรเสี่ยวจ้วน¹ ลงไปบนกำไลนี้ที่สวมมานานหลายปี ไม่นึกไม่ฝันว่าห้วงมิติจะถูกเปิดใช้งานด้วยสาเหตุนี้

หลังผ่านไปหนึ่งคืน รอยแกะสลักนั้นเปลี่ยนสภาพมาเป็นแบบปัจจุบัน รูปร่างหน้าตาคล้ายตำราอยู่มาเนิ่นนาน

บนพื้นดินสีน้ำตาลแดงขนาดสี่หมู² มีบ้านไม้ไผ่สองชั้นหลังหนึ่ง ด้านหลังบ้านมีเนินเขาหัวโล้นลูกเล็ก มีสระน้ำกับลำธารเล็กๆ ที่ไหลมาจากน้ำตกตรงเนินเขา หอดยาวตามพื้นดินจนไปถึงปลายสุดของห้วงมิติที่มีแต่ความว่างเปล่า นี่คือนิเวศที่ชาตีก่อนเขาใช้ชีวิตอย่างเอื่อยเฉื่อยอยู่ในนี้ถึงสามเดือน

ที่ดินทั้งหมดสี่หมูนี้มีบ้านไม้ไผ่กินพื้นที่ไปส่วนหนึ่ง แม้แต่เนินเขาเล็กๆ ด้านหลังก็ยังเป็นส่วนที่ยื่นออกไปจากผืนดินนี้

พูดตามตรง พื้นที่ที่พอจะเพาะปลูกได้มีไม่ถึงสามหมู ประกอบกับเชื้อจี้จิ้งยังวางแผนเลี้ยงเปิดเลี้ยงไก่ ทำซุ้มองุ่นอะไรทำนองนี้อีก สุดท้ายจึงเหลือพื้นที่ไว้สำหรับทำไร่จริง ๆ ประมาณสองหมูเท่านั้น

เชื้อจี้จิ้งเดินเข้าไปในบ้านไม้ไผ่ ชั้นสองเป็นห้องใหญ่ที่แสงส่องกำลังดี

¹ อักษรเสี่ยวจ้วนเป็นอักษรจินโบราณ มีรูปทรงอักษรเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าทรงสูงเป็นพื้นฐาน ขนาดตัวอักษรจึงสม่ำเสมอเท่ากัน โดยการปฏิรูปตัวอักษรให้เขียนได้ง่ายนั้นเกิดขึ้นหลังจากจีนซึ่งรวมแผ่นดินและเริ่มประกาศใช้ทั่วแผ่นดินอย่างเป็นทางการ

² เป็นหน่วยวัดพื้นที่ของจีนที่ใช้มาตั้งแต่สมัยโบราณ โดยสี่หมูในที่นี้เท่ากับประมาณ 666.67 ตารางเมตร

สามารถใช้เป็นห้องนอนได้ มีชั้นเตี้ย ๆ วางอยู่ติดหน้าต่าง นอกเหนือจากนั้นคือความว่างเปล่า ไม่มีเฟอร์นิเจอร์อะไรอีก

ชั้นแรกมีทั้งหมดสามห้อง ห้องใหญ่เป็นห้องรับแขก ห้องเล็กเป็นห้องครัวที่มุมหนึ่งของห้องปูไม้กระดานปิดห้องได้ดินด้านล่างไว้ ส่วนห้องเล็ก ๆ อีกห้องเป็นส่วนห้องอาบน้ำและห้องส้วม

อย่ามองว่าบ้านไม้ไผ่หลังนี้ค่อนข้างเล็ก แม้บ้านจะมีเพียงสองชั้น แต่ห้องได้ดินกลับกว้างใหญ่น่าประหลาดใจ

เพราะพื้นที่ของห้องได้ดินมีถึงสี่หมุ่! ขนาดกว้างใหญ่ไม่ต่างไปจากห้วงมิติทั้งหมดด้านบน ข้าวของที่เก็บเอาไว้ที่นี่จะถูกรักษาไว้ในสภาพเดียวกับตอนที่นำเข้ามาวาง และยังสามารถหยิบเข้าออกด้วยพลังจิตได้ด้วย

“ออกไป”

ความคิดนั้นแวบขึ้นในสมอง เธอจึงจ้องพลั๊กกลับมาอยู่ในห้องอีกครั้ง ตอนนั้นในห้วงมิติไม่มีอะไรเลย เขาต้องไปหาซื้อเฟอร์นิเจอร์ เฟอร์นิเจอร์จำนวนมาก ต้นกล้าไม้ผล รวมไปถึงข้าวของอื่นๆ ด้วย...

ขณะที่สมองกำลังประมวลผลรายการของที่ต้องซื้อ โทรศัพท์ที่ถืออยู่ในมือมาตลอดก็แผดเสียงขึ้นมามากครั้ง

เมื่อมองดูซิอบบนหน้าจอ เธอจึงจ้องก็เผลอปากแน่น อยากกดตัดสายไปให้รู้แล้วรูด แต่คิดไปคิดมาก็เลื่อนนิ้วกดรับสายแล้วยกขึ้นมาแนบหู

“จ๊อจ๊อ เป็นอะไรไป โทร.หาตั้งนานก็ไม่รับ” เสียงคุ้นเคยของไต้จวินดังลอดออกมาจากปลายสาย

“ไม่ได้ยินนะ” เธอจ๊อจ๊อพูดเสียงเย็น จะไม่ให้เขาทำแบบนั้นได้อย่างไร ในเมื่อชาติก่อนเขาถูกผู้ชายคนนี้นั่นหัว แล้วยังทำร้ายกันอย่างเจ็บแสบ?!

เธอจ๊อจ๊อยืนอยู่ข้างหน้าต่าง มองผู้คนที่เดินขวักไขว่อยู่ในเขตที่อยู่อาศัยเหมือนเมื่อครู่ ตอนนี้เพิ่งจะสิบเอ็ดโมง เนื่องจากเมื่อวานเขาเปิดใช้ห้วงมิติ ดังนั้นจึงเอาแต่นอนมาจนถึงตอนนี้ กระทั่งออฟฟิศก็ไม่ได้เข้าสายที่ไม่ได้รับส่วนใหญ่จึงเป็นสายจากเพื่อนร่วมงานและทางออฟฟิศที่โทร.มาทั้งนั้น

ไต้จวินนอกจากไม่รับรู้เสียงของเธोज๊อจ๊อแล้ว ยังออกอ้อน

เสียงเล็กเสียงน้อย พุดกลั้วหัวเราะกับเขาว่า “จ้อจ้ง พรุ่งนี้เราไปกินข้าวด้วยกันนะ ไปกินร้านจีนเยวที่อยู่ใกล้บ้านนายตี๋ไหม นั่นเลี้ยงเอง!”

เมื่อได้ฟังเสียงที่คุ้นเคย เฮ่อจ้อจ้งก็รู้สึกเหมือนเวลาผ่านไปนานมาก แนลิ ก็ผ่านมานานมากแล้วจริงๆ

บทสนทนาในสายฟังดูคุ้นเคย ความสับสนที่จู้จี้ ก็ได้ย่นเวลากลับมายังคงติดอยู่ในใจ แต่เฮ่อจ้อจ้งนึกเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อชาติก่อนขึ้นมาได้ ใช่แล้ว เทียงวันนี้เมื่อชาติก่อนได้จวินก็โทร.มาในตอนที่เขาเพิ่งเปิดใช้หัวงมิติเพื่อชวนไปกินมื้อเย็นพรุ่งนี้ด้วยกัน

ปกติเวลาที่ทั้งสองไปเที่ยวเล่นหรือกินข้าวด้วยกัน เขาจะไม่ปล่อยให้ไต้จวินเป็นฝ่ายออกเงินแม้แต่นิด เพราะเห็นใจที่อีกฝ่ายยังเป็นนักศึกษา แต่ครั้งนี้แทนที่เขาจะเป็นฝ่ายเลี้ยงข้าว สู้ให้อีกฝ่ายเป็นคนเลี้ยงเพื่อไถ่โทษไม่ดีกว่าหรือ

ถูกต้อง มันคือการไถ่โทษ...

เลิกรา

เอ่อจื่อจ้งจำได้ว่า หลังจากไปปาร์ตี้กับเพื่อนร่วมงานในช่วงสุดสัปดาห์ ก็ถูกเพื่อนร่วมงานที่สนิทสนมกันอยู่ไม่กี่คนลากไปบาร์แห่งหนึ่ง

บาร์แห่งนั้นอยู่ใกล้กับมหาวิทยาลัยซีที่ไต้จวินเรียนอยู่ ทว่าปกติเขาไม่ชอบไปสถานที่แบบนั้นจึงไม่เคยเหยียบย่างเข้าไปมาก่อน เวลานั้นไต้จวินก็มักจะไปเที่ยวเล่นกันมากกว่า ไม่เคยมาในสถานที่ประเภทนี้อยู่แล้ว

ครั้งแรกที่เขาเจอไต้จวิน ตอนนั้นเขาไปหาเพื่อนเก่าที่มหาวิทยาลัยซี จึงบังเอิญได้พบกับไต้จวินตรงโถงทางเดิน ทันทีที่เขาเงยหน้าก็เห็นดวงตากลมโตคู่หนึ่งที่ทางตาซีขึ้นน้อย ๆ คล้ายกับดวงตาคู่นั้นที่มักปรากฏอยู่ในความฝัน ทำให้เขาถึงกับใจเต้นไม่เป็นจังหวะ

ตอนนั้นไต้จวินดูบริสุทธิ์และไร้เดียงสามาก ด้วยเหตุนี้ แม้หลังจากคบกันแล้วเขารู้ทีหลังว่าอีกฝ่ายเป็นคนรักความฟุ้งเฟ้อ มักอยากได้อะไรได้นี้ รวมไปถึงชอบไปกินนอนโรงแรมหรู ๆ แต่เขาก็ยังตามใจอีกฝ่ายมาโดยตลอด

คอมมิวนิสต์เกย์นี้จะว่าเล็กก็ไม่ใช่ว่าใหญ่ก็ไม่เชิง จึงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะหาใครสักคนที่ชอบตนจริง ๆ เธอจื่อจ้งคบกับเขาด้วยปณิธานว่าจะอยู่กันไปนาน ๆ ดังนั้นจึงอดทนกับนิสัยบ้า ๆ บอ ๆ พวกนี้ แต่บางครั้งไต้จวินเรียกร้องในสิ่งที่ไม่สมเหตุผล ผล เขาก็จะเลิกตามใจทันที

มาคิดดูแล้ว บางทีอาจเป็นเพราะเขาไม่ได้ปรนเปรออีกฝ่ายเต็มร้อย

ครั้งนั้นก่อนวันสิ้นโลกมาเยือน เขาถึงได้ไปเจอไต้จวินนั่งอยู่ในบาร์กับผู้ชายคนอื่นเสียได้...

วันนั้นตอนเขาเข้าไปในบาร์ยังไม่ได้สังเกตเห็นในทันทีว่าคนที่นั่งอยู่ตรงมุมโซฟาข้างกายเสียร่างอ้วนท่าทางร่าเริงมากอานาจารมีนั่นจะเป็นไต้จวิน

แต่เป็นเพราะตรงมุมนั้นเสียงดังโหวกเหวกมาก ประกอบกับเสียงหัวเราะดังลั่น เขาถึงชำเลื่องมองอยู่หลายหน

เมื่อเด็กหนุ่มที่กริยาอายุโลเนอร์ลีตำรวจชอบตาจนแทบจะจำเค้าเดิมไม่ได้ เงยหน้าขึ้นมาประสานสายตากับเขาหลังจากหัวเราะคิกคักอยู่บนตัวเสียร่างอ้วนพร้อมกับลูบไล่เคล้นคลึงหน้าอกอีกฝ่าย ทันทีที่เฮ้อจ๊อจ๊อเห็นสีหน้าตกตะลึงนั้นถึงนึกคิดได้ว่า ที่แท้คนคนนั้นก็คือไต้จวินที่กำลังคบหาอยู่กับตน

ตอนที่ไต้จวินอยู่กับเฮ้อจ๊อจ๊อ เขาไม่เคยแต่งตัวทุเรศแบบนี้ ไม่แต่งหน้าด้วยซ้ำ แต่ก็แฉะ หลัก ๆ เป็นเพราะตนไม่ชอบ ทว่าพอเห็นแบบนั้น เฮ้อจ๊อจ๊อกลับขมก้นโทสะ ทำเพียงหันหลังแล้วเดินจากไป นับว่าใจเย็นมากจริง ๆ

จนกระทั่งกลับถึงบ้านได้ไม่นาน ระหว่างที่เขากำลังคิดจะขอเลิกไต้จวินก็ขับรถตามมาก่อนโผล่เข้าซอกอกแล้วร้องให้อยู่นาน บอกว่าตอนนั้นกำลังเล่นเกมจริงหรือทำ¹ กับเพื่อนในสาขา ผลคือเจ้าตัวเป็นฝ่ายแพ้ แถมตอนนั้นยังกินเหล้าเข้าไปไม่น้อย ไต้จวินเอาแต่พรวดขอโทษไม่หยุด แล้วยังบอกว่าต่อไปจะไม่ทำอะไรแบบนี้อีกเด็ดขาด...

ถึงอย่างไรทั้งคู่ก็คบกันมาเกือบปี ความผูกพันที่มีเชื่อว่าจะถูกกลมพัดปลิวหายไปได้ในพริบตา เฮ้อจ๊อจ๊อเข้าใจว่าไต้จวินยังเด็ก โดนใครทำห่วยก็ทนไม่ไหว ทั้งยังรักความฟุ้งเฟ้อ แม้จะรู้ว่าสิ่งที่เขาเล่านั้นเต็มไปด้วยช่องโหว่ แต่กลับยินดีลองให้อภัยอีกฝ่ายในครั้งนี้

¹ เกม Truth or Dare วิธีเล่นคือการจับกลุ่มเพื่อนนั่งล้อมวงแล้วผลัดกันทำเพื่อน โดย “จริง” คือการตอบคำถามของเพื่อนตามความจริง ส่วน “ทำ” คือการเลือกไม่ตอบคำถามแล้วให้เพื่อนทำบางอย่าง โดยที่ผู้ถูกทำจะต้องทำตาม

ที่น่าเสียดายก็คือ พอเข้าสู่ควีนส์โลก สุดท้ายได้จวินก็เลือกที่จะไปทอดขาอัลเลน หลังจากขโมยกำไรของเขาไปแล้ว อีกฝ่ายยังมีหน้ามาบอกกับเขาอย่างอวดดีว่าทำที่ใส่ชื่อพวกนั้นล้วนเสแสร้งแก่งทำทั้งหมด ตอนที่คบกับเขา ได้จวินก็ยังแอบนอกใจตลอดเวลา ที่คบกันได้นานขนาดนี้ก็เพราะเห็นว่าหน้าที่การงานดี เป็นฝ่ายออกเงินให้ตลอด แถมยังโง่งมด้วย ได้จวินถึงได้ไม่เคยเป็นฝ่ายบอกเลิก...

“จิ้งจิ้ง จิ้งจิ้ง?”

เสียงในสายตึงความสนใจของเฮ่อจิ้งจิ้งกลับมา ทันใดนั้นเขาก็ได้สติ “ได้จวิน เราเลิกกันเถอะ”

คนที่อยู่ในสายอึ้งไปทันที เห็นได้ชัดว่าได้จวินไม่นึกไม่ฝันว่าเฮ่อจิ้งจิ้งจะบอกเลิกกะทันหันแบบนี้... สัปดาห์ก่อนเขาอ้อเฮ่อจิ้งจิ้งได้แล้วไม่ใช่เหรอ?! อีกฝ่ายเชื่อเรื่องที่เขากล่าวแล้วไม่ใช่เหรอ?!

“จ้อ...จิ้งจิ้ง ทำไมล่ะ เป็นเพราะเรื่องวันก่อนหรือ ฉันเคยบอกแล้วว่าวันนั้นดื่มหนัก...”

“ฉันนายบอกฉันมาหน่อย สองวันก่อนนายไปค้างคืนที่ไหนมา” เฮ่อจิ้งจิ้งพูดเสียงเรียบนิ่ง วันสิ้นโลกใกล้จะมาถึงแล้ว เขาไม่มีเรี่ยวแรงจริงๆ ยิ่งไปกว่านั้นคือ ไม่คิดจะเล่นละครกับอีกฝ่ายต่อ เขาต้องรีบซื้อเสบียงและต้องวางแผนทางหนีทีไล่ ที่สำคัญที่สุดคือ ต้องหาฟางห่าวให้เจอ! เขาไม่มีเวลาแล้ว จึงไม่มีกะจิตกะใจจะไปข้องแวะกับคนคนนี้อีกต่อไป

ได้จวินตกใจจนมึนงง เขาไม่นึกเลยว่าเฮ่อจิ้งจิ้งจะรู้ “มะ...เมื่อ...เมื่อสองวันก่อนฉันไปนอนที่ร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่...”

เฮ่อจิ้งจิ้งพลุลมหายใจยาวเหยียด พยายามข่มใจไม่เอ่ยปากตำหนิว่าอีกฝ่ายไม่ซื่อสัตย์กับความรักทั้งยังโกหกหลอกลวง “ได้จวิน เลิกกันเถอะ”

ปลายสายเงียบอยู่นาน จนผ่านไปสักพักถึงได้มีเสียงผู้อึดดังลั่นออกมา “อืม”

มือทั้งสองกำยันบนขอบหน้าต่าง เฮ่อจิ้งจิ้งมองแสงสีทองด้านนอกที่อาบย้อมไปทั่วพื้นดิน

การเลิกครั้งนี้ง่ายดายกว่าที่คาดไว้ ความจริงเขาก็ไม่มั่นใจว่าวัน

สองวันนี้ได้จวินได้ไปนอนกับผู้ชายคนอื่นใหม่ เพียงแต่ครั้นจะวนเวียนอยู่กับคนคนนี้แล้ว ไม่นึกเลยว่าอีกฝ่ายกลับเป็นฝ่ายร้อนตัว ไม่กล้าต่อความยาวสาวความยืด เทอะ ๆ...

ได้จวินร้อนตัวจริง ๆ คืนวันก่อนเพื่อไล่ตามเฮ่อจื่อจิ้ง เขาได้แต่ต้องหาข้ออ้างกับเสี่ยเลี้ยงที่เพิ่งจะติดได้คนนั้น ถึงจะผละออกจากที่นั่นได้

ความจริงได้จวินตั้งใจเลิกรากับเฮ่อจื่อจิ้งไม่ได้อยู่บ้าง เพราะผู้ชายคนนั้นทั้งหล่อเหลา สูงยาวเข้าดี แถมยังตามใจเขาอีก หน้าที่การงานก็นับว่าไม่เลว ทว่าตนอยู่ในแวดวงนี้ตั้งแต่ ม.ปลาย จึงเคยชินกับการเป็นคนมือเติบไม่ทำอะไรมานานแล้ว ถึงแม้เฮ่อจื่อจิ้งจะใจกว้าง ทว่าก็มีขีดจำกัด ที่หนักไปกว่านั้นคือ เขาเริ่มติดยา...เฮ่อจื่อจิ้งกลับดูไม่ออก เขาไม่อาจจะพูดเรื่องนี้กับเฮ่อจื่อจิ้ง ได้แต่หาวิธีแก้ปัญหาด้วยหนทางอื่นแทน

ถึงแม้เสี่ยที่ติดมาได้คนนั้นจะเป็นสายเปย์ แต่ก็ก็เป็นเพียงความแปลกใหม่ชั่วคราว ต่อให้เลี้ยงดูเขา แต่พอดูจากรูปลักษณ์ตัวเอง นานสุดก็ไม่น่าจะเกินสองเดือน

ผู้ชายอย่างเฮ่อจื่อจิ้งที่ดูเหมือนจะชอบเขาจากใจจริงและชอบตามใจเขาแบบนี้หายากมาก ที่สำคัญกว่านั้นคือ เฮ่อจื่อจิ้งไม่เคยเอาตัวมาปะปนอยู่ในแวดวงนี้เลย!

ในเมื่อไม่ได้อยู่ในแวดวงนี้ก็จะไม่รู้ว่ปากติเขาเป็นคนอย่างไร แค่อ้างว่าพักอยู่ในมหาวิทยาลัย เฮ่อจื่อจิ้งก็ไม่ว่าแล้วว่ตอนกลางคืนตนไปทำอะไรบ้าง ซึ่งอีกฝ่ายก็ให้พื้นที่ส่วนตัวกับเขามากพอ ปกติตอนอยู่ด้วยกัน แม้จะมีบางเรื่องที่ไม่ลงรอยกัน ทว่าขอแค่ตนเล่นบทเด็กดี ทำท่าที่ใสซื่อก็ใช้ได้แล้ว ในเมื่อมีคู่ที่ไม่ต้องคอยกังวลใจ แล้วก็ไม่ต้องเปลืองสมองมาเอาอกเอาใจแบบนี้ เขาจะตัดใจปล่อยมือไปได้อย่างไร

แต่ตอนนี้...

ได้จวินกัดริมฝีปากล่าง ดูท่าหลังจากเรื่องครั้งก่อนเฮ่อจื่อจิ้งคงสงสยตนแล้ว...พอนึกถึงช่วงก่อนหน้านี้ที่เฮ่อจื่อจิ้งได้รู้จักกับตนเพราะมาหาเพื่อนที่มหาวิทยาลัย...แปลว่าเฮ่อจื่อจิ้งรู้ความจริงแล้วหรือ

แน่ละ ยังมีเสี่ยเลี้ยงเยอะก็ยิ่งดี แม้เขาจะเสียดายเฮ่อจื่อจิ้งอยู่บ้าง

หว่าก็ไม่มีทางเลิกใช้ร่างกายแลกกับชีวิตที่ดีหรอก เธอจ้อจิ้งจิดก็จริง แต่ถึงอย่างไรก็ได้ใจกว้างเท่าคนพวกนั้น...แต่ไม่รู้ว่าใครจริงใจเอาไปฟ้องอีกฝ่ายหรือเปล่านี่!

เมื่อนึกถึงรูมเมตที่ไม่ค่อยลงรอยกัน ได้จวินก็ยึดโทรศัพท์มือถือที่เปลี่ยนมาใหม่ลงกระเป๋ากางเกงด้วยอารมณ์คับแค้นใจ ก่อนหันหลังเดินกลับไปทางหอพัก เมื่อวานไอ้อ้วนนั้นบอกว่าจะพาเขาไปสนุกในปาร์ตี้เกย์ แต่เขาปฏิเสธโดยอ้างว่าต้องทำงานพาร์ทไทม์ ดีเลย เดี่ยวโทรหาอีกฝ่ายดีกว่า ไม่น่าว่าจะได้นาฬิกาเรือนนั้นที่ตนหมายตา!

เธอจ้อจิ้งยืนอยู่หน้าบานหน้าต่างเช่นเดิม ภายในใจสงบนิ่ง เขาไม่อยากบอกเลิกได้จวินหลังจากเจอหน้ากันเพราะกลัวว่าพอเจอหน้าอีกฝ่ายแล้วจะระบับความโกรธเอาไว้ไม่อยู่จนพลังมือฆ่าได้จวิน...ตอนนี้ยังไม่ใช้ช่วงโกลาหลหลังวันสิ้นโลกที่มีคนตายทุกวัน บ้านเมืองยังมีซ็อมบี้แปะ พยายามหลีกเลี่ยงไม่ปะทะกับคูแค้นเพื่อให้ตัวเองเสียการควบคุมจะดีกว่า

ชาติก่อนได้จวินก็เหมือนกับเขาที่เป็นคนธรรมดา ไม่มีพลังพิเศษอะไร

คืนวันที่เกิดวิกฤตวันสิ้นโลก ได้จวินพักอยู่ในบ้านของเธอจ้อจิ้งวันนั้นสวีตี่ญาติผู้น้องของเธอจ้อจิ้งมาเยี่ยมแล้วกลับป่วยมีไข้สูงกะทันหัน จนต้องนอนพักค้างคืนที่น้อยอย่างไม่อาจเลี่ยง ทำให้ได้จวินทะเลาะกับเขาไปหลายประโยค

ประมาณสองสัปดาห์ก่อนวันสิ้นโลก จู่ๆ อาการไข้สูงประหลาดก็แพร่ระบาดไปทั่วโลก โรงพยาบาลเต็มไปด้วยผู้ป่วยที่ไม่ได้สติซึ่งเดิมทีก็เรียกโรงพยาบาลไม่ได้อยู่แล้ว

ได้จวินกลัวว่าอาการป่วยของสวีตี่จะแพร่มาติดพวกเขาทั้งคู่จึงคิดจะไล่สวีตี่ออกไป แม้เขาจะไม่ได้ชอบหน้าสวีตี่สัก แต่ถึงอย่างไรก็เป็นญาติกัน จึงไม่อาจไล่คนป่วยไปอย่างใจจัดใจดำได้

เช้าตรู่วันต่อมา โลกทั้งใบก็แปรเปลี่ยนเป็นอเวจีในพริบตา ผู้ป่วยไข้สูงที่ไม่ได้สติจำนวนมากตั้งแต่ก่อนวันสิ้นโลกล้วนกลายเป็นซอมบี้ มีเพียงส่วนน้อยที่ฟื้นขึ้นมาแล้วได้รับพลังพิเศษ

ได้จวินเป็นคนธรรมดา ยิ่งกว่านั้นยังเป็นคนธรรมดาที่ร่างกาย

ปวกเปียก แถมยังซี้ซาลาด ส่วนเฮ้อจี้จี้ที่ไม่มีพลังพิเศษกลับน่าอนาถยิ่งกว่า เพราะตั้งแต่หนึ่งสัปดาห์ก่อนวันสิ้นโลก เขาก็มีไข้ต่ำ ๆ อยู่พักหนึ่ง ทุกคืน

และสิบชั่วโมงหลังจากมีไข้ต่ำ เขาจะอ่อนแอไร้กำลังไปทั้งร่าง ซึ่งส่งผลใหญ่หลวงต่อการเคลื่อนไหว

แม้จะเป็นแบบนี้เขาก็ยังพยายามปกป้องใต้จวินอย่างสุดความสามารถ รวมถึงออกไปหาเสบียงจากข้างนอกเอง

ที่ทำให้ทั้งสองนึกไม่ถึงก็คือ สวีลี่กลับมีพลังพิเศษธาตุไม้หลังจากมีไข้สูง เมื่อสวีลี่ซึ่งมีพลังพิเศษธาตุไม้พบว่าเฮ้อจี้จี้ร่างกายอ่อนแอส่วนใต้จวินก็ปวกเปียกไม่มีแรง ก็สลัดทั้งสองทิ้งอย่างไม่ลังเล ก่อนแยกตัวไปรวมกลุ่มกับพวกผู้มีพลังพิเศษคนอื่น ๆ

ต่อมาเพื่อความปลอดภัยของใต้จวิน เฮ้อจี้จี้จึงจำต้องเปิดเผยเรื่องหวังมิติ จนใต้จวินพบว่าภายในหวังมิติสามารถใช้ชีวิตต่อไปได้อย่างปลอดภัย เขาจึงร้องขอเข้าไปอยู่อย่างไม่ลังเล

เนื่องจากไม่ได้เตรียมพร้อมไว้ล่วงหน้า เฮ้อจี้จี้จึงไม่ได้เตรียมข้าวของอะไรไว้ เพียงปลุกต้นแอปเปิลเอาไว้ไม่กี่ต้น รวมไปถึงปลูกไม้ดอกที่ใช้ประโยชน์อะไรไม่ได้ไว้นิดหน่อย

ทางหนึ่งเขาจึงได้แต่ต้องออกไปเผชิญกับอันตรายข้างนอกเพื่อรวบรวมทรัพยากร อีกทางก็ร่วมมือกับกลุ่มผู้รอดชีวิตคนอื่น ๆ ที่อยู่ในเขตที่อยู่อาศัย และเป็นตอนนั้นเองที่เขาได้เจอกับฟางห่าว...

แม้เขาจะเป็นผู้ช่วยร่างผอมบาง แถมยังเป็นคนเงิบ ๆ เหมือนใต้จวิน แต่ฟางห่าวกลับพยายามดันรนเอาชีวิตรอดในยุควันสิ้นโลกอย่างสุดความสามารถ แม้เขาจะมีพลังพิเศษ ทว่าพลังพิเศษของเขากลับเป็นพลังรักษาซึ่งเป็นสายสนับสนุนที่ช่วยในการต่อสู้ไม่ได้ แต่เขากลับไม่ถอยหนี หลังจากพวกเขาพบกัน ฟางห่าวก็ยืนหยัดอยู่เคียงข้างเฮ้อจี้จี้มาโดยตลอด

ต่อให้เฮ้อจี้จี้จะถูกใต้จวินกับสวีลี่หักหลัง ซึ่งเอาหวังมิติไปจนเขาสูญเสียของสำคัญชิ้นเดียวที่สามารถพึ่งพา รวมทั้งถูกกลุ่มโอเวอร์ลอร์ดประกาศล่าหัวจนไม่สามารถเสนอหน้าอยู่ในฐานที่มั่น เขาก็ไม่มีพลังพิเศษ

แถมยังร่างกายอ่อนแอเป็นเวลาสิบสองชั่วโมงทุกวัน จนแทบไม่ต่างไปจากคนไร้ประโยชน์ก็ตาม...

ระหว่างสามเดือนที่หนีตายด้วยกัน แฮ่อจือจิ้งพยายามสลัดฟางห่าวทิ้งเพื่อให้เขาหนีไปคนเดียวอยู่หลายครั้ง ทว่าฟางห่าวก็จะตามเขาทันเสมอ และทุกครั้งอีกฝ่ายจะยืมให้ ภายใต้อัลก็ยืมนั้นซุกซ่อนความรู้สึกบางอย่างที่แฮ่อจือจิ้งไม่เข้าใจเอาไว้ ดวงตากลมโตเหมือนแมวหยิ่งโค้งจนกลายเป็นจันทร์เสี้ยว

แฮ่อจือจิ้งไม่ใช่คนโง่ เขาย่อมรู้ว่าฟางห่าวชอบตัวเอง ทว่าแรกเริ่มเดิมทีเขามีได้จวินอยู่แล้ว ฟางห่าวจึงไม่สามารถทำเรื่องอย่างการแย่งแฟนคนอื่นได้ ต่อมาเมื่อหนีรอด ทั้งสองก็ใช้ชีวิตอยู่แถว ๆ ฐานที่มั่นเมืองเอออย่างระแວดระวัง

ไม่ว่าจะเป็นการกระทำที่โง่เง่าหรือการกระทำที่ซ่อนความนัย รวมถึงความอ่อนโยนเอาใจใส่ที่อีกฝ่ายมีให้ แฮ่อจือจิ้งล้วนเข้าใจดี เพียงแต่เขาไม่กล้าตอบรับ เพราะฟางห่าวคือผู้มีพลังพิเศษด้านการรักษาที่หาได้ยากยิ่ง จึงเป็นเป้าให้กลุ่มใหญ่ ๆ แต่ละกลุ่มตีกันเพื่อแย่งชิงตัว

ถ้าฟางห่าวจากเขาไป ถึงจะมีเรื่องกับกลุ่มโอเวอร์ลอร์ด ขอเพียงเปิดเผยพลังพิเศษออกมา พวกกลุ่มใหญ่ ๆ แต่ละกลุ่มต้องทำหั่นเพื่อแย่งตัวเขาแน่

แต่ไอ้คนซื่อป้อนี่กลับรับผิดชอบอย่างไม่ลดละ จนกระทั่งความตายจะมาเยือน ฟางห่าวถึงได้บอกเหตุผลที่ทำแบบนี้...ที่แท้ ฟางห่าวก็คือรุ่นน้องคนที่มาสารภาพรักกับเขาตอนอยู่ชั้น ม.6

ที่แท้ หลังจากผ่านมานานหลายปี ฟางห่าวกลับยังชอบเขาอยู่...แล้วยังชอบมาโดยตลอด...ซึ่งอันที่จริงเขาเองก็ไม่ต่างกันเลย

หากไม่ใช่ฟางห่าว ที่ผ่านมาแฮ่อจือจิ้งอาจไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าตัวเองชอบผู้ชาย ถ้าไม่ใช่ฟางห่าว ตอนที่พบหน้าได้จวินครั้งแรก เขาคงไม่เลือกได้จวินแค่เพียงเพราะมีดวงตาล้ายฟางห่าว

หากตอน ม.ปลายรับรักเขา ทั้งคู่ก็คงจะได้คบกันตั้งนานแล้วหรือเปล่า แฮ่อจือจิ้งไม่รู้ แต่รู้เพียงว่าเขาจะต้องตามหาฟางห่าวให้เจอ เขาคิดถึงฟางห่าวหลังจากตายจากกัน หลังจากรับสายได้จวิน เขาก็คิดถึงเด็กหนุ่มคนนั้น

ที่เวลายี้มจะมีลักยี้มขี่เล่นข้างหนึ่ง และดวงตาเหมือนแมวคู้้นั้นก็จะไค้งจน
เป็นจันท์เลียว คิดถึงจนไม่รู้จะหาสิ่งใดมาเปรียบ

“ฟางห่าว?!” เฮ้อจื่อจั้งใช้สองแขนเท้าชอบหน้าต่าง ดวงตาทั้งคู่
เบิกกว้างพร้อมกับมองลงไปเบื้องล่างด้วยความตกตะลึง

พบหน้า

“ฟางห่าว?” เฮ่อจื้อจิ้งเบิกตากว้างในทันใด พอมองลงไปก็เห็นคนสามคน สองคนในนั้นสวมเชื้ตขาวกับสูททึบ ท่อนล่างสวมกางเกงสแล็กยาว ที่คอห้อยสายคล้องบัตรสีน้ำเงินเอาไว้ ดูจากการแต่งตัวแล้วน่าจะเป็นนายหน้าขายบ้าน

ส่วนเด็กหนุ่มอีกคนที่ตัวเตี้ยกว่านิดหน่อย ถ้าไม่ใช่ฟางห่าวที่เคยติดตามเขาเมื่อชาติก่อนเป็นเวลาหกเดือน แล้วสุดท้ายก็ตายอยู่ในอ้อมแขนเขาคนนั้น แล้วจะเป็นใครไปได้อีก

เมื่อเห็นว่าทั้งสามคนเข้าไปในตึกที่อยู่ฝั่งตรงข้าม เฮ่อจื้อจิ้งก็สลดลมหายใจลึกๆ หลายหน ก่อนหันไปคว้าเสื้อผ้าชิ้นมาสวมอย่างรีบร้อน แล้วกุลิกุจจ้วงออกมาตรงโถงทางเดินเพื่อกดลิฟต์ลงไปยังชั้นล่าง

เขาไม่รู้ว่าชาติก่อนฟางห่าวมาที่เขตที่อยู่อาศัยนี้ตั้งแต่เมื่อไร รู้เพียงเขาอยู่ที่นั่นมาก่อนจะเกิดวันสิ้นโลก

วันนี้เมื่อชาติก่อน...หลังจากเขาตื่นก็รับสายได้จวินแล้วออกไปซื้อข้าวเที่ยงข้างนอก...ส่วนตอนบ่ายก็กลับไปทำงานที่ออฟฟิศ ด้วยเหตุนี้จึงไม่รู้ว่าฟางห่าวมาดูบ้านในวันนี้

ยิ่งไปกว่านั้นเขายังไม่รู้ว่ ในชาติก่อนฟางห่าวได้ตัดสินใจเช่าห้องที่นี่เพราะบังเอิญเจอเฮ่อจื้อจิ้งออกมาซื้อข้าวเที่ยง

เขาวิ่งไม่ก่ก้าวก็ออกมานอกตึก จากนั้นก็มองทางเข้าของตึกฝั่งตรงข้าม

นี่พวกเขาคงไม่ได้กลับไปแล้วใช่ไหม ไม่สิ ไม่น่าจะไวขนาดนั้น มาดูห้อง
ไม่ควรจะเสร็จเร็วขนาดนี้...

เขาเดินวนตรงหน้าประตูทางเข้าตึกของตัวเองอยู่สี่ห้ารอบ พร้อมกับ
มองเวลาในโทรศัพท์มือถือสลับกับแงนหน้ามอดตึกฝั่งตรงข้ามเป็นระยะ ๆ
เฮ้อจ้อจ้งกระวนกระวายใจมาก จนกระทั่งเห็นสามคนนั้นเดินออกมาจากตึก
ในใจพลันเกิดความสับสนขึ้นมาอีกระลอก...

เขาต้องทำความรู้จักกับฟางหัวยังงี้ดี ไม่ได้เจอหน้ามาหกเจ็ดปีแล้ว
แท้ ๆ แถมตอนนั้นก็เป็นการเจอหน้าแบบจริงจังเพียงครั้งเดียว หากตน
ออกตัวแรงเกินไปอาจทำให้ฟางหัวตกใจได้...

หรือว่าควรตามไปบอกฟางหัวว่า ขอโทษด้วย ซาติที่แล้วทำนายตาย
ไปต่อหน้าต่อตา ซาตินี้ฉันจะไม่ทำร้ายนายอีกเด็ดขาด แล้วก็ปกป้องนาย
อย่างสุดความสามารถ...

เวร! ถ้าเขาทำแบบนั้นจริง ๆ ละก็ คงไม่พินิจทรมานส่งโรงพยาบาลบ้า
แน่!

ความคิดไร้สาระผุดขึ้นมาในสมองอยู่พักหนึ่ง กระทั่งเฮ้อจ้อจ้งเรียกสติ
กลับคืนมาได้แล้วจึงพบว่าสามคนนั้นยังเดินไปไม่ไกล ฟางหัวเองก็กำลังหันมา
มองเขาด้วยสีหน้าตกตะลึง

เฮ้อจ้อจ้ง...กำลังมองตนอยู่หรือ ไม่ได้เจอกันมาหกปีกว่าแล้ว แต่
เฮ้อจ้อจ้งกลับ...ยังจำตนได้อยู่อีก?!

“คุณฟาง? เพื่อนคุณหรือครับ” เมื่อนายหน้าขายบ้านคนหนึ่งเห็นว่า
ฟางหัวกำลังมองสบตาอยู่กับผู้ชายที่อยู่ไม่ไกล จึงเอ่ยถามฟางหัวที่อยู่ด้านข้าง

“เอ่อ...คน...คนนั้น...เป็น...” เห็นได้ชัดว่าฟางหัวยังไม่ทันได้เตรียมใจ
เขาไม่นึกเลยว่าเพิ่งจะกลับมาเมืองเอฟก็ได้เจอคนที่เขาคิดถึงมาโดยตลอด
จึงรีบหันไปพูดกับนายหน้าขายบ้านสองสามประโยคแล้วเรียกสติกลับคืนมา
ก่อนสาวเท้าไปหาเฮ้อจ้อจ้งด้วยท่าที่ระมัดระวัง

ดูจากท่าทีของอีกฝ่ายที่กำลังมองมาแบบนี้ หรือว่าเฮ้อจ้อจ้งจะจำเขา
ได้จริง ๆ?!

ฟางหัวข่มความกระวนกระวายใจและความตื่นเต้นเอาไว้ จากนั้น

ก็เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าเฮ้อจ้อจ้ง “รุ่นพี่...เฮ้อ?”

“...ฟางห่าว”

“รุ่นพี่ยังจำผมได้หรือ?!”

สายตาของเด็กหนุ่มเต็มไปด้วยความตกตะลึงระคนยินดี ในดวงตากกลมโตเต็มไปด้วยความตื่นตันและตื่นเต้น สองประกายจนน่าตกใจ มุมปากโค้งขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจ ทำให้เห็นลักยิ้มขี้เล่นตรงแก้มซ้าย

ฟางห่าวจำเขาได้จริง ๆ ต่อให้ห่างหายไปนานขนาดนี้ กลับจำตนได้ทันทีตั้งแต่แรกเห็น...

ในใจเฮ้อจ้อจ้งเต็มไปด้วยความรู้สึกที่ผสมปนเปกันไปหมด เขาบอกไม่ได้ว่าตัวเองรู้สึกอย่างไร แล้วก็ไม่กล้าจะเดาด้วยว่าเป็นเพราะอะไรกันแน่ หรือว่าในช่วงที่ต่างคนต่างแยกย้ายกันไปหลายปี ฟางห่าวจะไม่เคยชอบคนอื่นอีกเลย

เฮ้อจ้อจ้งรู้ว่าถึงแม้ตนจะหน้าตาไม่เลว แต่ก็เชื่อว่าจะมีเสน่ห์ล้นเหลือจนถึงกับทำให้คนคนหนึ่งปักใจได้ไม่รู้ลืมมานานขนาดนี้ ไม่อย่างนั้นได้จวินจะตกปากรับคำยอมเลิกเร็วขนาดนี้หรือ ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขาไม่ได้เจอหน้ากันมาหลายปี แม้แต่ครั้งแรกที่เจอกัน เขาก็ได้พูดคุยกันต่อหน้าเพียงคนเดียวเท่านั้น

“บ้านรุ่น...รุ่นพี่เฮ้ออยู่ที่นี่หรือครับ” ฟางห่าวเสียงสั่นเล็กน้อย สำหรับเขาแล้วเรื่องวันนี้เรียกว่าเซอร์ไพรส์ในเซอร์ไพรส์จริง ๆ

หลังจากเรียนจบมหาวิทยาลัย เขาก็ชอบเอาความคิดที่รู้ตัวว่าไม่น่าจะเป็นจริงได้กลับเมืองเอฟที่เขาจากมานานหลายปีอย่างไม่ลังเล เดิมทีฟางห่าวไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะได้เจอเฮ้อจ้อจ้งอีก หรือต่อให้คิดจะตามหาเฮ้อจ้อจ้งก็ต้องใจเย็น ๆ แล้วค่อยสืบเสาะตามหาอีกที

ทว่าฟางห่าวไม่ทันได้เตรียมใจเลยว่ามาดูห้องครั้งแรกในวันนี้ก็จะได้เจอเขาแล้ว! นี่ถือว่าเป็น...วาสนาบ้นดาลได้หรือเปล่า

“ห้องที่ดูไปเมื่อกี้ ผมเอานะครับ” เมื่อเห็นว่าเฮ้อจ้อจ้งพยักหน้า ฟางหาวก็รีบหันไปบอกกับนายหน้าขายบ้านสองคนนั้นทันที

สองคนนั้นยิ้มแฉ่งในทันใด ตอนนี้พวกเขาไม่ได้สนใจบทสนทนาของ

ฟางห่าวกับคนรู้จัก เพียงแต่ยืนกระซิบคุยกันอย่างรู้กาลเทศะอยู่อีกด้าน

“นายจะเข้าห้องเธอ” เฮ่อจื้อจิ้งมองคนที่อยู่ตรงหน้าด้วยอารมณ์สลับซับซ้อน เขาดูดีกว่าช่วงหลังวันสิ้นโลกมาก ก็แห้งละ สภาพของทุกคนในตอนนั้นก็ต้องดูดีกว่าในยุควันสิ้นโลกทั้งนั้น

“อืม” ฟางห่าวพยักหน้า บนใบหน้าประดับรอยยิ้มไม่ยอมหุบ ทว่าในรอยยิ้มยังแฝงความกระวนกระวายใจเอาไว้เหมือนเดิม หลังจากที่เขาสารภาพรักออกไปคงจะนำพาเรื่องยุ่งยากมาให้รุ่นพี่ไม่น้อย...ถึงแม้การที่เฮ่อจื้อจิ้งจำตัวเองได้จะทำให้เขาดีใจมากก็จริง แต่ถ้าเป็นการจำได้เพราะเรื่องไม่ดีล่ะ...

“นายกลับมาทำงานที่เมืองเอฟเธอร่า ทำงานที่ไหนล่ะ” เฮ่อจื้อจิ้งปรับอารมณ์ให้กลับมาเป็นปกติพลางพูดคุยกับอีกฝ่ายด้วยใบหน้าที่ประดับรอยยิ้มแข็งทื่อนิด ๆ

ฟางห่าวลงไปเล็กน้อย “อืม กำลังหางานอยู่ครับ ตอนนี่ยังเตรียมงานที่มั่นคงสักงานในเมืองเอฟแหละครับ”

ดูจากท่าทีของเขาแล้วเหมือนกับกำลังเก็บงำบางอย่างที่บอกไม่ได้ คิดไปคิดมาเฮ่อจื้อจิ้งจึงล้วงเอาโทรศัพท์มือถือออกมา “เอาเบอร์โทร.นายมาให้ฉันหน่อย บ่าย ๆ นายน่าจะยังติดธุระใช่ไหม เอาไว้พวกเราค่อยคุยกัน ตอนค่ำหน่อยแล้วกัน”

ฟางหาวรีบล้วงโทรศัพท์มือถือออกมา เมื่อบันทึกเบอร์โทรศัพท์ของเฮ่อจื้อจิ้งแล้วจึงกดต่อสายออกไป

พูดตามตรง การพบกันอย่างกะทันหันในวันนี้ ไม่ว่าเฮ่อจื้อจิ้งหรือฟางห่าวต่างก็ไม่ว่าควรรู้ว่าควรพูดคุยอะไรดี คนหนึ่งเป็นประเภทที่จำได้แต่อดีต ส่วนอีกคนหนึ่งก็เป็นประเภทที่คิดถึงแต่อนาคต

แต่ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร...

“ในที่สุดก็ได้เจอกันอีก...”

เฮ่อจื้อจิ้งลาออกจากงาน

เรื่องนี้ทำเอาคนในออฟฟิศตกอกตกใจกันถ้วนหน้า

หน้าที่การงานของเฮ้อจ๊อจ้งไม่เลว รายได้อยู่ที่สองแสนหยวนต่อปี นับว่าอยู่ในกลุ่มรายได้สูงของเมืองเอฟซึ่งเป็นเมืองที่ค่าเฉลี่ยเงินเดือนอยู่ที่ประมาณสี่พันหยวน รูปแบบวิถีชีวิตในเมืองเอฟก็ไม่ได้เร่งรีบ ดังนั้นการที่เฮ้อจ๊อจ้งลาออกโดยไม่ถูกบริษัทอื่นซื้อตัว ในสายตาของเพื่อนร่วมงานย่อมคิดว่าเป็นการทิ้งงานดี ๆ ซึ่งการกระทำแบบนี้แทบจะเข้าข่ายสมองพ้นเพื่อนไปแล้ว

หลังเฮ้อจ๊อจ้งที่สมองพ้นเพื่อนลาออกจากงานก็ขับรถไปยังซูเปอร์มาร์เก็ตที่ใหญ่ที่สุดซึ่งอยู่ไม่ไกล เมื่อรถจอดสนิทก็เข้าไปตระเวนซื้อข้าวของชุดใหญ่ แม้สิ่งที่เขาอยากได้ที่สุดในเวลานี้จะเป็นของพวกเมล็ดพันธุ์และต้นกล้า แต่ไหน ๆ ก็ออกมาข้างนอกแล้ว ผ่านซูเปอร์มาร์เก็ตทั้งที จะไม่เข้าไปได้ยังไง

ข้าวของถุงน้อยใหญ่ล้วนถูกยัดเข้าไปในกระป๋องหลังรถ ซาติก่อนระหว่างที่ต้องหนีตายในวันสิ้นโลก เฮ้อจ๊อจ้งโชคดียังไงที่ตัดสินใจซื้อรถเอสยูวี¹ ซึ่งมีเครื่องยนต์ซีซีแรงและช่วงล่างยกสูงเนื่องจากตัวเองค่อนข้างสูง ไม่ว่าตอนนี้จะใช้ชนของ หรืออนาคตจะใช้หนีเอาตัวรอด รถคันนี้ก็มิประโยชน์ใช้สอยเยอะกว่ารถเก๋งคันเล็กกะทัดรัดพวกนั้นมาก

เขาซื้อเสบียง ของใช้ในชีวิตรประจำวัน ของจุกจิกจิปาตะต่าง ๆ ก่อนถือโอกาสแวะซื้อยาสามัญประจำบ้านตอนที่ขับผ่านร้านขายยาด้วย

ขณะที่เฮ้อจ๊อจ้งขับรถ ตลอดทางก็ครุ่นคิดถึงเรื่องเมล็ดพันธุ์ที่ต้องซื้อ ซาติก่อนหลังจากเขาได้ห้วงมิติมาครองไม่นานก็เกิดวิกฤตวันสิ้นโลกขึ้น ตอนนั้นผลไม้และเมล็ดพันธุ์จึงมีอยู่เพียงไม่กี่อย่าง

ในยุควັນสิ้นโลก เวลาส่วนใหญ่ล้วนหมดไปกับการเอาชีวิตรอด จะไปมีเวลาใส่ใจดูแลห้วงมิติได้ยังไง เวลารวมที่มอดออกไปเก็บรวบรวมทรัพยากรก็ต้องไปพร้อมกับคนอื่นในทีมเพราะเขาไม่มีพลังพิเศษ แล้วใครหน้าไหน

¹ รถเนกประสงค์ที่มีประโยชน์ใช้สอยมากกว่ารถยนต์ทั่วไป แต่ยังคงความสปอร์ตและสวยงามอย่างรถยนต์นั่งทั่วไป สิ่งแตกต่างที่เพิ่มเข้ามาคือความสมบุกสมบันที่ลุยได้มากกว่ารถยนต์ทั่วไป สามารถบรรทุกสัมภาระในการเดินทางได้มากขึ้น

จะไปหาเสียบึงในที่ที่ขายเมล็ดพันธุ์

ดังนั้นเสียบึงในห้วงมิติของเขาเมื่อชาติก่อนจึงมีจำกัดมาก แถมยังมีแค่พวกดอกไม้ใบหญ้าที่เขาไว้ดูเล่น ทำประโยชน์อะไรไม่ได้สักนิดเดียว

คราวนี้เขาอยากซื้อเมล็ดพันธุ์ทั้งหมดเท่าที่จะหาซื้อได้ ปริมาณไม่ต้องมาก แต่ต้องครอบคลุม จะได้ไม่ต้องไปเสียเวลา เพราะเมื่อวันสิ้นโลกมาถึงก็หมดโอกาสแล้ว

เขาขับรถกลับมาที่เขตที่อยู่อาศัย ก่อนจะเก็บข้าวของทั้งหมดเอาไว้ในห้องเก็บของในห้วงมิติ ในมือหิ้วเพียงแค่ถุงที่เบาที่สุดสองถุงขึ้นไปบนตึก

เฮ่อจี้จิ้งนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์และกำลังเลือกดูร้านค้าจำหน่ายเมล็ดพันธุ์นานาชนิด ตอนนี้อยู่ในช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิพอดี ตามร้านค้าออนไลน์จึงมีพวกเมล็ดพันธุ์และต้นกล้าขายกันทุกร้าน

เฮ่อจี้จิ้งจึงเลือกร้านที่มีของครบครันที่สุดและคะแนนเยอะที่สุดมาหนึ่งร้านจากบรรดาร้านที่อยู่ใกล้ๆ เมืองเอฟ จากนั้นก็กดสั่งซื้ออย่างบ้าคลั่ง

หลังจากซื้อเมล็ดพันธุ์และต้นกล้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็หาแหล่งที่สามารถซื้อไก่ เป็ด ห่าน หมู วัว แกะ เครื่องสี่เป็ดอีก รวมไปถึงเครื่องบดที่อยู่ใกล้ๆ เมืองเอฟอีกแห่ง

“จะเอาอย่างไรกับน้ำมันดีเซลละเนี่ย...” เฮ่อจี้จิ้งขมวดคิ้วมุ่นขณะที่กำลังครุ่นคิด

ทันใดนั้นโทรศัพท์มือถือบนโต๊ะพลันแผดเสียงร้องออกมาจนทำเอาเขาสะดุ้งโหยง เมื่อเฮ่อจี้จิ้งคว้าขึ้นมาดูซ็อบบนหน้าจอก็ผงะไปครู่หนึ่ง ก่อนเปลี่ยนท่าทีให้อ่อนลง “ฟางห่าว?!”

“รุ่นพี่ครับ ผมรบกวนเวลาทำงานหรือเปล่า” น้ำเสียงในสายฟังดูประหม่าอยู่บ้าง

“ไม่เป็นไรหรอก มีอะไรเหรอ”

“คือว่า...ผมเซ็นสัญญาเช่าแล้วครับ พรุ่งนี้เช้าก็จะย้ายไปที่นั่นแล้ว...”

“จริงเหรอ เตี่ยฉันไปช่วยขนของแล้วกัน” เฮ่อจี้จิ้งผงะไปครู่หนึ่ง ไม่นึกว่าตัวเองจะรู้งานดีจริง ๆ

ในน้ำเสียงของฟางห่าวแฝงไว้ด้วยความลึกลับอย่างชัดเจน “ไม่ต้อง

หรรอครับ ผมไม่ได้มีข้าวของอะไร อย่าให้เสียเวลางานรุ่นพี่เลยครับ แต่ว่า...ถ้ารุ่นพี่พอมีเวลา คินพຽ່ນนี้ไปซื้อของใช้ที่ซูเปอร์มาร์เก็ตใกล้ๆ นี้กับผมหน่อยได้ไหมครับ” เมื่อพูดจบฟางห่าวจึงรอก็ฝายตอบรับด้วยใจดีมๆ ต่อมๆ

“ไม่มีปัญหา ไม่ได้รบกวนห็นหรรอ” เมื่อนึกได้ว่าพຽ່ນนี้ไม่มีพัสดุอะไรส่งมาเน่ๆ ส่วนเขาก็ยังต้องไปซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เก็ตอีกหลายครั้ง ดังนั้นเฮ่อจ็อจ็งจึงตกปากรับคำ “พຽ່ນนี้ฉันไม่มีหุระหรรอ ว่าแต่ตอนนี้นายอยู่ที่ไหนล่ะ พอได้ฉันมีรณนะ จะได้ไปรับนายมาด้วยเลย”

ดวงตาทั้งคู่ของฟางห่าวเป็นประกาย ก่อนจะส่งที่อยู่ของโรงแรมที่ตัวเองมาพักอยู่ชั่วคราวให้เฮ่อจ็อจ็ง หลังจากพูดขอบคุณซ้ำๆ กันอนกอดโทรศัพท์มือถือแล้วยิ้มโง่มอยุ่บนเตียง ไม่นึกไม่ผันเลยว่าเฮ่อจ็อจ็งจะยินดีมารับถึงที่ และที่ยิ่งนึกไม่ถึงก็คือ พຽ່ນนี้เฮ่อจ็อจ็งอยู่คนเดียวด้วย...นั่นหมายความว่าเขาก็อาจจะมีโอกาส! มีโอกาสแล้วจริงๆ!

หลังวางสายเฮ่อจ็อจ็งก็นัดหน้าตัวเองลักพักแล้วพຽ່นลมหายใจยาวเหยียด ก่อนย้อนเวลากลับมาเกิดใหม่ เขาคุ่นเคยกับชีวิตที่มีฟางห่าวคอยเคียงข้างในยามที่ต้องหนีตายมานานแล้ว

ขนาดว่าฟางห่าวในตอนนั้นกำลังหนีเอาตัวรอดอยู่แท้ๆ แต่กลับยังทุ่มเทอย่างเต็มที่เท่าที่จะสามารถทำได้เพื่อดูแลเฮ่อจ็อจ็งที่ร่างกายจะอ่อนแออยู่ระยะหนึ่งในทุกๆ วัน ซึ่งการที่เขาไม่เคยทิ้งเฮ่อจ็อจ็งไปไหนนั่นทำให้เฮ่อจ็อจ็งหวั่นไหวและประทับใจมานานแล้ว หากว่าตอนนั้นเฮ่อจ็อจ็งไม่ได้ยื่นกรานปฏิเสศการคบหากับเขาเพราะกลัวว่าจะไปเป็นตัวถ่วงอีกฝ่ายละก็...

ผู้ชายคนหนึ่งที่ยังคงเป็นห่วงเป็นใยเขาแม้เรื่องราวจะผ่านไปหลายปี ผู้ชายคนหนึ่งที่ยินดีสละชีวิตเพื่อเขา ผู้ชายคนหนึ่งที่สามารถอยู่เคียงข้างเขาในวันสิ้นโลกไม่เคยทิ้งไปไหน เฮ่อจ็อจ็งยังจะต้องการอะไรอีก

เมื่อนึกถึงดวงตาคู่นั้นที่ฉายแววตื่นเต้นและรอกอย เฮ่อจ็อจ็งจึงยิ้มอย่างอ่อนโยน ที่เจอกันเมื่อตอนเที่ยง หากเขาไม่ได้ข่มใจเอาไว้ เกรงว่าคงจะเสียอาการวิ่งไปกอดฟางห่าวตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว...

พอนึกถึงสายตาของฟางห่าวเมื่อชาติก่อนตอนที่มองตนก่อนตาย

รวมไปถึงมือที่ลากผ่านแก้มของเขา...หากเป็นคนคนนั้น เขายินดีจะลองรัก
อีกสักครั้ง

อยู่ด้วยกัน?

ตั้งแต่ช่วงบ่ายแก่ ๆ จนถึงเย็น แฮ่อจ็องส่งชื่อของออนไลน์ไปนับไม่ถ้วน ทั้งยังค้นหาข้อมูลมากมายก่อนพิมพ์เอกสารออกมาเป็นกองพะเนินจน กระดาษเผลีในบ้านหมดเกลี้ยง

“ชื่อกระดาษเผลี...” หลังจากจดบันทึกลงไปบนแอปสมุดโน้ตของ โทรศัพท์มือถือ แฮ่อจ็องก็เดินเข้าไปในห้องน้ำด้วยสภาพอ่อนระโหยโรยแรง เข้าตรู่วันต่อมา หลังจากแน่ใจแล้วว่ารายการสั่งซื้อไม่ได้ส่งมาถึงวันนี้ แฮ่อจ็องก็ขับรถมุ่งหน้าไปยังโรงแรมที่ฟางท่าวพัก

เมื่อมองกระเป๋าเป้ใบใหญ่กับแล็ปท็อปที่ฟางท่าวถือ แฮ่อจ็องถึงเข้าใจ ที่ฟางท่าวบอกว่าไม่มีข้าวของอะไร นั่นหมายถึงไม่มีอะไรมาจริง ๆ

“ฉันไปซูเปอร์มาร์เก็ตก่อนเลยแล้วกัน ฉันก็มีของที่ซื้อพอดี” หลังจากรับกระเป๋าเป้มาใส่ลงในกระโปรงท้ายรถ ในที่สุดแฮ่อจ็องก็รื้อฟื้น ความรู้สึกตอนอยู่กับฟางท่าวเมื่อชาติก่อนกลับมาได้แล้ว คำพูดคำจาจึงดู สบายมากขึ้นเช่นกัน

ท่าทีแบบนี้ของแฮ่อจ็องทำให้ฟางท่าวผ่อนคลายลงอย่างเห็นได้ชัด เขายิ้มแล้วพยักหน้ารับ ทำให้แก้มซ้ายมีลักยิ้มมุมอีกครั้ง จากนั้นจึงเดิน ตามหลังเขาไปอย่างว่าง่ายแล้วขึ้นไปนั่งตรงเบาะข้างคนขับ

“ทำไมนายไม่กลับไปอยู่บ้านล่ะ หรือว่าที่ทำงานไกลจากบ้าน” ระหว่าง ที่ขับรถ แฮ่อจ็องก็ยิงคำถามไปเรื่อยเรื่อย

ฟางห่าวหุบยิ้มทันที “พวกเธออยู่เมืองเอสกันหมดนะครับ”

“หา?” เฮ่อจื่อจิ้งประหลาดใจ เขาเข้าใจมาตลอดว่าฟางห่าวเป็นคนเมืองนี้ ดังนั้นพอเรียนจบจึงกลับมาทำงานทำ

ฟางห่าวอธิบายด้วยรอยยิ้ม “คุณพ่อถูกย้ายไปประจำอยู่ที่เมืองเอสตอนผมอยู่ ม.6 นะครับ ต่อมาพวกเขาก็เลยอยู่ที่นั่นกันมาตลอด”

พวกเขา?

มีบางจุดในคำพูดของฟางห่าวทำให้เฮ่อจื่อจิ้งนึกสงสัย แต่ทั้งคู่เพิ่งเจอกันเมื่อวาน หากถามออกไปตอนนี้ก็จะดูไม่เหมาะสม

“นายเรียนมหาวิทยาลัยอะไรหรอ ได้งานที่นี้หรือยัง”

“ผมเรียนมหาวิทยาลัยแอลที่เมืองเอ็มครับ ส่วนงาน...” ฟางห่าวหน้าแดงขึ้นมาเล็กน้อย น้ำเสียงเบาลง “กำลังหาอยู่ครับ...”

กำลังหา? ยังหางานไม่ได้ แต่มาที่เมืองเอฟเนี่ยนะ ครอบครัวของเขาอยู่เมืองเอสกันหมด ส่วนมหาวิทยาลัยอยู่เมืองเอ็ม ก่อนหน้านี้อาจก็อยู่โรงแรม แถมยังบอกชัดเจนว่าไม่มีบ้านอยู่ที่เมืองเอฟด้วยซ้ำ! ไม่ว่าจะเป็นใครควรอนุญาตอย่างไร เขาก็ไม่น่าจะมาที่เมืองเอฟได้เลย!

เฮ่อจื่อจิ้งไม่กล้าคิดเข้าข้างตัวเองว่าฟางห่าวมาที่นี้เพราะตน ถึงแม้ฟางห่าวจะยังชอบเขามาโดยตลอด ทว่าก่อนหน้านี้ฟางห่าวไม่มีทางรู้เลยว่าตนยังอยู่ที่เมืองเอฟหรือเปล่า อีกอย่าง ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งคู่ก็ไม่ได้มีอะไรพิเศษ ฟางห่าวจะวิ่งแฉ้นมาที่นี้ตามลำพังเพื่อความเป็นไปได้อันน้อยนิดอย่างนั้นได้ยังไงกัน

เมื่อหันไปมองฟางห่าว กลับเห็นเพียงพวงแก้มขาวนวลและใบหูสีแดงระเรื่อที่ชวนให้คนปากคอแห้งผากอย่างอธิบายไม่ถูก

“งั้นก็ดีเลย ฉันก็เพิ่งจะลาออกจากงาน เรามาหางานด้วยกันเถอะ”

เป็นไปตามคาด คำพูดของเฮ่อจื่อจิ้งทำลายบรรยากาศน่าอึดอัดระหว่างทั้งสองให้หายไปทันที ฟางห่าวหันมามองอย่างตกตะลึง “ลาออก? ทำไม่รุ่นพี่ถึงลาออกจากงานล่ะครับ”

“งานกดดันเกินไปนะ ก็เลยตั้งใจจะหางานสบาย ๆ กว่านี้ ว่าจะพักอยู่ที่บ้านสักเดือนแล้วค่อยยื่นเรซูเม่ นายล่ะ”